

BÁRKA HÍRMONDÓ

2008 Ősz, ELSŐ ÉVFOLYAM, HARMADIK SZÁM

Mevisz 1085 Üllői út 24., www.mevisz.hu

BEKÖSZÖNTŐ

„Itt van az ősz, itt van újra...”, és folytatva a gondolatritmust, így írhatnám tovább, hogy itt a Bárka Hírmondó, itt van újra. Bizony, bizony elszaladt, elillant a nyár. Elfújta az ősz hűvös szele. Az emlékek viszont itt maradtak, ezeket szeretnénk újra felvillantani az újságban, hogy ezzel is derűt, mosolygást csempésszünk az ősz nyirkos légkörébe.

20 évesek lettünk mi, meviszesek. Jó kimondani, jó leírni, és jó végig gondolni. Két évtizede ringatózik az élet habjai közt az a bizonyos Bárka, a Mevisz bárkája. Két évtizede szakadatlan folyik a munka a Mevisz elnökségében azért, hogy legyenek nyári mozgásszerűt táborok, vak tábor, bóbíta és nevelőotthonos tábor. Nem is beszélve a sok tábortalálkozóról, újabban a Mozgásszerűt Passióról, és hogy felpezsdüljön az evangélikus ifjúság élete. Mennyi élmény, emlék, barátság, mennyi megváltozott életút, életcél képződött a Mevisztől, Meviszért, és a Mevisz miatt. Azt hiszem, méltán büszkék lehetünk erre. Elsősorban azok, akik megálmodták, összerakták, és vízre bocsátották az evangélikus ifjúság bárkáját, de azoknak is büszkeséggel töltheti el a szívét, akik menet közben csatlakoztak a csapathoz, és segítettek befogni a szelet, hogy dagadjon az a vitorla.

Ha jobban belegondolunk, akkor azt hiszem, rájövünk, hogy nem is mi fogtuk be a szelet, hanem Ő fogott be minket. Én hiszem, hogy a Szentlélek volt az, aki megihlette a gondolatot, hogy legyen Mevisz, és mindvégig az Ő kezében volt a hajókormány, és Ő védett meg minket a hajótörés fájdalomától.

Azt hiszem, van miért hálát adni a Mevisz karácsonyfája alatt.

Szerk.

Tartalom

Oldal

Húszévnapi fonalgombolyag	2.
Meghívó a Mevisz-karácsonyra	3.
Ólomöntés (novella)	4.
Nyári hangulatjelentés	6.
Ferencz Lacira emlékezünk	7.
Meghívó az ünnepi közgyűlésre	8.

Krisztus lehajolt

Hulló hó fátylán át igézett a hold
Mosolya ezüst-sugár
s a kopottan is sudár
jegenyékre szerelmesen hajolt.

A havas réten egy árva nyúl mosdott.
Nem figyelt, észre sem vett.
S míg a nyár éneke lett,
messziről egy öreg harang bongott.

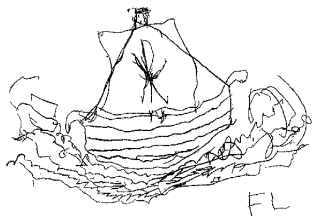
Babonás, különös télészaka volt.
Álltam egy kereszt tövén,
s fázós, topogós fölém
kitárt karjával Krisztus lehajolt.

Alföldi Géza

Simon András rajza:

Isten jelenlétében

BÁRKA HÍRMONDÓ

Húszévnyi fonalgombolyag

Minden Meviszes élete egy-egy fonalszál. Különböző színű mindegyik, más-más tapintásúak; nincs egyforma belőlük.

Húsz éve, hogy ezek a szálak tekeregnek, kígyóznak, összegubancolódnak, kicsomózódnak. Minden egyes táborozás, passiózás, közös karácsonyozás alkalmával, ezek a szálak egy egész gombolyaggá alakulnak! Mikor minden kerek és egész; mikor nincsen gubanc, nincsen gabalyodás.

Az összes fonálnak van egy közös köteléke, ahol szorosan össze vannak csomózva. Ez a csomó a Mevisz. Innen ered a számos színes fonál, magában hordozva a világ tarkaságát.

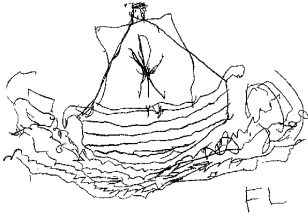
Mikor egyedül érezzük magunkat, mikor fáznak, mikor azt hisszük, hogy üresség vett körül minket, akkor felvesszük e fonalszálat, s magunk köré tekerjük. Életre kelnek újból az emlékek: képzetben ismét megmásszuk a Ság-hegyet, Telekgerendás csárdájában ebédelünk, gyertyákat gyújtunk az esti áhítathoz, végigénekeljük az egész Új Éneket, megyünk a Szélrózsára, napozhatunk a Balaton partján, s lejátszunk egy újabb kocka póker partit. Az alapító tagok és az őstáborosok visszaemlékezhetnek Mihályfa megpróbáltatást igénylő, de annál több kalandot nyújtó állapotára; a nem rég érkezők pedig már az EU-szabványos rámpájára. ☺

Tekerjük, s csak tekerjük magunk köré a fonalat, egyre közelebb érve a csomóhoz; erőt, a sokévnnyi élményekből merítünk. Megállunk, elfogyott a fonál, teljesen be vagyunk tekerve vele, mintha meleg pulóverbe burkolóznánk... Ekkor megérinthetjük a Mevisz-t, mint kioldatlan csomót, s a belőle szerteágazó színes fonalszálakat.

Tónay Marianna (:o}

„Együtt gomolyogva”- Táncház
2006-ban a Szolnoki Szélrózsán
Kép: Tekus András

BÁRKA HÍRMONDÓ

MEGHÍVÓ

“Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Máté 10, 29-31)

Kedves Utasok a MEVISZ-Bárka fedélzetén!

Biztos sokan tudjátok, hogy ez a „hajócska” igen régen hagyta el a kikötőt! Lehet, hogy megdöbbsentő, bizony 20 éves idén a Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetség, melynek tagjaiként már sok-sok közös élményt gyűjthettünk együtt, s reménységünk szerint ezek csak gyarapodni fognak!

Idén is megszervezésre kerül a **Bárka-karácsony**, melynek keretében lehetőség nyílik egy kis Karácsony előtti közös elcsendesedésre, évekre visszanyúló nosztalgizásra és megerősödéssre, hogy vihessük tovább e szervezet működését. Emlékezünk azokra, akik sokat tettek, hogy megvalósulhassanak a táborok, a Mozgássérült Passió, emlékezünk barátokra, akiktől a 20 év alatt el kellett búcsúznunk, és imádságban kérjük a támogatást a folytatáshoz! Erre hívogatunk benneteket, amelynek **ismét a Budapesti Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet ad otthont december 13.-án, szombaton.** (A Lágymányosi Ökumenikus Központ, címe: 1117 Budapest, Magyar tudósok körútja 3., A Petőfi-híd budai hídfőjénél)

Az érkezést reggel 9-től tervezzük, hogy 10-től el tudjuk kezdeni a programokat! Az ünneplést szeretnénk 18 órától úrvacsorás istentisztelettel zárni!

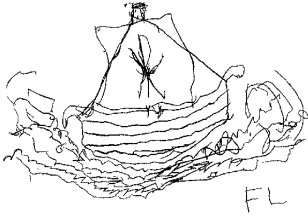
Aki teheti, egy kis házi süttivel, szörppel, zöldséggel, gyümölcscsel járuljon hozzá a közös étkezéshez. Gyertek, gombolyítsuk fel a MEVISZ színes fonalgombolyagát! :) Számon vagyunk tartva! Emlékezzünk, játsszunk, hallgassunk igét, használjuk érzékeinket a színházban (meglepetés:-)), kézműveskedjünk és a legfontosabb: legyünk együtt!

A szállításban idén is segíthetünk, de ehhez feltétlenül szükségünk van a jelentkezésekre, hogy tudjuk hány résztvevőre számíthatunk! Ezt legkésőbb **november 28-ig** tegyétek meg, a **0620/ 824-20-47**-es telefonszámon Koltainé Somogyi Lilla irodavezetőnkénél, munkanapokon 9 és 16 óra között, vagy e-mailben a **barka@mevisz.hu** e-mail címen. A következő adatokra lenne szükségünk tőletek: neved, címed, elérhetőséged, hogy kérsz-e segítséget a szállításban! Címünk változatlan: **1085 Budapest, Üllői út 24. Kérjük, hogy, aki csak meg tudja oldani az odautazást, az tegye meg, mert az nekünk segítség . Mindenkitől várunk visszajelzést, aki jönne!**

Feltétlenül várjuk a segítőköt is, hiszen bízunk benne, hogy sokan leszünk! Szükség lesz minden odanyújtott kézre! :) Az ő jelentkezésüket is kérjük!!!

Szeretettel gondolunk azokra is, akik valami miatt nem lehetnek majd velünk az ünnepen! Békés, csendes Karácsonyt kívánunk mindenkinek! A legközelebbi viszontlátásig Isten áldjon és vezessen benneteket!

Zólyomi Anna

Ólomöntés

A vénülő karácsonyfán valaki sorra meggyújtotta a gyertyacsonkokat. Közeledett az éjféli. Fehér fején fekete csipkefőkötővel ott ült Nagymama a kandalló melletti karosszékekben, térdén a bolyhos takaró, lába alatt a zsámoly, s a nagy bükkfahasábok halkán pattogtak a tűzben. A dedunokákat rendre ágyba tették, s már csak mi voltunk Nagymama körül, az unokák. Tizenhatan.

- Kezdhettek az ólomöntést – adta ki Nagymama a parancsot. – Hadd lássuk hát, kinek mit hoz az újesztendő!

Valaki kivitte a szobából a petróleumlámpát, és csak a karácsonyfa világított meg a tűz. A bútorok mögött megnőttek az árnyékok, babonás, furcsa várakozás feszült a levegőben, s a fejek összehajoltak a vizesvödör fölé.

Sorra mindenki kezébe vette a hosszú nyelű olvasztókanalat, beletett egy darab törött ólmot, s a láng fölé tartotta, míg a kanál lassan megtelt folyékony ezüsstel. Akkor egy gyors mozdulattal beleöntötte a megolvadt ólmot a nagymama lábainál lévő, vízzel telt vödörbe, s a forró érc sísteregve merült alá benne, csipkézett szélű, fantasztikus alakzattá fagyva. Ebből olvasta ki Nagymama a jövődőt.

Júliának, aki a legfiatalabb volt közöttünk – tizenhét éves és menyasszony – reszketett a keze, s az ólom szétfröccsent a vízben, darabokra szakadt, s olyan volt, mint egy tépett ruha. Sokáig nézte Júlia, s az arca sápadt volt.

- Ronggyá szakadt menyasszonyi ruha . . .
– suttogta végül is, és félelem reszketett a szemeiben. Csönd volt a szobában, senki se mert szólni. Csak egy tövig égett gyertya sercegett a karácsonyfa tetején,

s a falióra mély, tompa kongással számolta a másodperceket. Aztán Nagymama a vödör fölé hajlott, belenézett, s szelíd mosollyal mondta:

- Attól függ, hogyan nézed, lelkem. Nézd csak meg még egyszer! Én egy virágskertet látok benne. Azok a nagyok ott a rózsák, azok a kicsik a tulipánok, azok a csipkés szélűek dáliaik lehetnek, meg szegfűk. . .

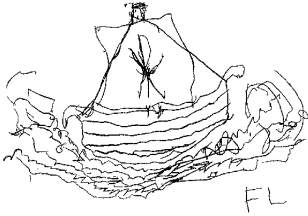
Újra belenéztek valamennyien a vízbe. És Nagymamának igaza volt, most már mi is láttuk. Virágskertet öntött magának jövődől Júlia, ott voltak a rózsák, a tulipánok, a szegfűk és a dáliaik, úgy éppen, ahogy Nagymama mondta.

Minden attól függ, hogyan nézitek, lelkem – mosolygott Nagymama. – Ez az élet titka. Majd mondok nektek erről egy mesét.

Nagymama öntött utolsónak. Biztos, nyugodt kézzel fogta a kanalat, s az ólom egy darabban maradt a vödör fenekén. Amikor kivettük a vízből, én egy koporsót láttam benne. Ezt látták a többiek is, és egyikünk se szólt. Nagymama átvette a furcsa, formátlan ólomdarabot, forgatta egy ideig sovány, fehér kezében, aztán elmosolyodott megint.

- Repülőgép! – mondta vidáman. – Meglássátok, vén fejemre még repülni is fogok!

Rámertünk az ólomdarabra, s valóban, ahogy Nagymama tartotta, tisztán láthattuk a kis ezüstsínű repülőgépet, ahogy már-már elveszőben volt gomolygó ezüstfelhők között.

BÁRKA HÍRMONDÓ

Nagymama pedig félretette a jövendőmondó ólomdarabkát, s belekezdett a mesébe:

- Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három királyfi – mesélte Nagymama a tűz melletti karosszékekben -, s ez a három királyfi elment az öreg varázslóhoz, hogy megtudják tőle a jövendőt. Az öreg varázsló elővett egy kicsi kerek tükroket, és azt mondta: „Fogjátok ezt a tükroket és tartsátok olyan közel a szemetekhez, amíg csak a szemeteket látjátok benne, más semmit. És mondjátok meg sorra, hogy mit láttok!” Fogta a legidősebbik a tükrocskét, és belenézett.

- Harcoló lovasokat látok – mondta. Fogta a középső is a tükrocskét, belenézett és mondta:

- Magányos vándort látok bottal a kezében.

Végül a legkisebbik fogta a tükroket, odatartotta a szeméhez, és sokáig nézett bele. Először azt hittem, hogy romokat látok – mondta -, de aztán jobban megnéztem, és nem romok voltak, hanem épülő házak. Az öreg varázsló bólintott.

- Amit láttatok, az lesz a jövendőtök. Mert minden emberfia önmagában hordozza a jövendőjét, s ki amilyenek látja azt, olyanná lesz. S úgy is lett – mesélte tovább Nagymama. Ellenség tört rá az országra, földült és fölégetett mindent. A legidősebb királyfi csatában esett el, a középső királyfi elbujdosott idegen földre, s a legkisebbik otthon maradt. Rabláncokat tettek kezére-lábára, nehéz rabmunkában sanyargatták, de a láncokat lassan-lassan lemarta róla a rozsdá, s végül is a királyfi hozzáfogott, és fölépítette újra az országot. S bizony még sokkal szebbet és jobbat épített, mint amilyen a régi volt, s békességben élt

benne száz évig és egy napig, amíg csak meg nem hótt . . .

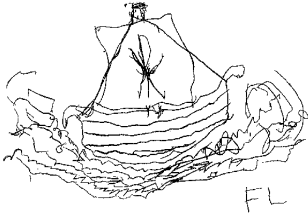
Ebben a pillanatban megkondult az öreg falióra, s lassan, méltóságteljesen elütötte az éjfélt.

- Adjon Isten mindenkinek boldog új esztendőket! – mondta Nagymama, és mi sorra odamentünk hozzá, és megcsókoltuk a kezét, és ő sorra homlokunkon csókolt mindannyiunkat.

Bizony, sok esztendő telt el azóta. Nagymama is régen fölrepült az égbe, rommá lett a ház is, ahol annak idején ólomot öntöttünk, s a tizenhat unokát szétszórtá az élet meg a történelem.

Sokan közülünk úgy jártak, mint a legidősebb királyfi, és jeltelen sírjaik fölött kinőtt a fű, továbblépett az élet. Másokat a középső királyfi sorsa érte: vándorbottal a kezünkben járjuk az idegen világot, s nem lelünk benne otthonra sehová. S Júliával mi lett? Menyasszonyi ruháját valóban ronggyá tépte a háború, és sokáig, sokáig nem tudtam róla semmit. De nemrég hírt jött: ott él még mindig az alföldi városkában, ahol otthona volt, s kétholdnyi virágoskertjében dolgozgatva építgeti újra az életét. Ott él szerényen, meghúzódva rózsák, tulipánok, dália és szegfűk között, mint ahogy azt Nagymama szeme annak idején az ólomban meglátta, s még arra is telik, hogy virágaiból megajándékozza a szegényeket, szenvedőket, elcsüggedteket, s becsempésszen egy kis örömet a szomorú világba.

Jegyezzétek meg, ólomöntők: Nagymamának igaza volt. Minden azon múlik, hogyan nézzük azt az ezerarcú, ezeralakú furcsa valamit, amit emberi életnek nevezünk.

BÁRKA HÍRMONDÓ

Nyár

Az idei tábor elég eseménytelennek ígérkezett, kellő sofőr és autó hiányában már előre tudtuk, hogy nem igazán fogjuk kitenni a lábunkat Kemenesmihályfáról. Azt mondják, kétfajta nyaraló ember van: az egyik, aki minden közeli romot, múzeumot és emléktáblát megnéz. A másik pedig azt élvezzi, ha elnyúlhat a fűben egy puha pokrócon a legjobb barátjával, vagy a kedvenc könyvével. Mindig is úgy gondoltam, hogy én mind a kéttípusú nyaralást szeretem. Imádok ismeretlen helyeken sétálni és érdekes történeteket hallani az adott hely nevezetességeiről, történelméről. Viszont ugyanúgy tudok lelkesedni egy kényelmes, nyugodt környezetben eltöltött napért is, amikor olyan emberek társaságában ejtőzöm, akikkel megtalálom a közös hangot. Az idei tábor pont ilyen volt: tele semmit tevő pihenéssel és mégis rengeteg élménnyel megtűzdelve.

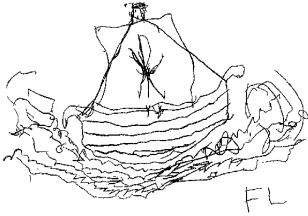
Számos dolgot megfigyeltem (én, az igazi szemlélődő típusba tartozom; legalább is azt hiszem) és következtetéseket vontam le. Az egyik ilyen „felfedezésem”, amiről azt gondolom mindig is tudtam, hogy létezik, és meg van mindannyiunkban, de most élőben is bebizonyosodott. Az embereket az első találkozáskor kialakuló véleményükben a másik személyről, teljesen uralma alatt tartják a bennük élő sztereotípiák. Így láthattam hogyan is tudnak a „rémisztő hölgyek” egyik pillanatról a másikra átváltozni „jó fej nénikké”. Az ÁNTSZ ellenőrzést végző két nő érkezésükkor még nagyon vérmesnek tűnt. Többeknek görcsbe szorult a gyomra a „látogatásuk” híre hallatán. Ők végig szigorú tekinteteikkel átvizsgálták mindet, aprólékos körültekintéssel, de a megfigyeléseik eredményét végül jó tanácsok formájában nyilvánították ki.

Szabad szemmel is láthattam, hogyan is működhet a „vírusok” terjedése! A mi vírusunkat kocka pókernek nevezik, ami bármikor lecsaphat, és bármelyik táborban felütheti a fejét. Nem kell hozzá más csak egy kedves barát látogatása, aki már fertőz is rajongó lelkesedésével, a kórt bárkire át tudja ragasztani.

Sőt arra is rájöttem, hogy az önfeledt lazuláshoz nem kell igazából semmi, egy puha zöldgyepes domb pont elég. Meg persze az, hogy legyen velünk legalább egy gyerek, akitől sok okosat tanulhatnak a „nagy, komoly” felnőttek. Például azt, hogyan kell igazán jól legurulni egy dombról.

Sőt, még az is lehet, hogy ezen a nyáron láttam életemben először hullócsillagot! A városi fények nélküli égen igazán csodálatosak. Főleg, ha többen didergünk kint a hideg éjszakában és hangosan örülünk, amikor észreveszünk egy hatalmas hullócsillagot. De amikor a felhőktől nem látszódnak a csillagok, akkor is rejt érdekes szépségeket az éjszakai égbolt: (amitől vannak akik félnek), a vihar villámai; védet helyről szemlélve valóban nagyszerű élmény.

B. O.

BÁRKA HÍRMONDÓ

Ferencz László (1960-2008)

Ez év szeptemberében elhunyt Ferencz Laci. Nehéz ezt leírni, olyan hihetetlen, hogy az örök mosolygós, boldog, mindig megelégedett ember nincs itt többé.

1960. március 15-én született. Szinte egész életét otthon élte le Isaszegen. Egy talán két tanévet töltött a Pető Intézetben, majd hazakerült édesanyjához. Általános iskolai tanulmányait magántanulóként végezte. Fiatal korától rajzolt bal lábával. **Ő rajzolta a Mevisz-Bárka logójaként szereplő bárkát is.** A világot a rádió, majd később a tv segítségével ismerte meg. Hatalmas magnókazetta gyűjteményre tett szert.

1989 nyarán az első Mevisz-Bárka tábor résztvevője volt. És azóta életének központi szerepét a Mevisz, meviszesek jelentették. Nem hagyott ki egyetlen évet se, minden alkalomra boldogan utazott el. Cserkészsé is egy tábor alkalmával lett.

Mikor édesanyja nem tudta már kiemelni a fürdőkádból, heti beosztás szerint jártunk fürdetni Isaszegre. Ha tudták ki megy hozzájuk, az illető kedvenc ételével, süteményével várták. Annus néni élete utolsó éveiben nagyon izgult, hogy mi lesz Lacival, ha Ő már nem lesz. Akkor ígértem meg neki (mintegy megnyugtatóként), hogy majd kitalálunk valamit. Halála után kértünk, és kaptunk az Evangélikus Egyháztól egy lakást, ahová beköltözhattünk Lacival. A családja, testvérei ellenállását leküzdve (ők végleges helyet szerettek volna neki, elképzelhetetlennek tartották, hogy több órára magára hagyható lenne, stb.) sikerült megvalósítani tervünket. Eleinte ketten (Esztus házvezetőnője mellett), majd Nikl

Magdival kiegészülve hárman éltünk együtt. Nagyon boldog volt ezekben az időkben, megtanulta a számítógépet használni és naplót kezdett vezetni. Sosem fogom elfelejteni azokat a reggeliket, melyeket egy éves lányommal szinte egy tányérből fogyasztottak el. Fiam születésével már nem tudtuk családjunkba ellátni. Ekkor került Nagykovácsiba egy Idősek Otthonába. Saját apartmanjában bútorai, tv-je, magnója számítógépe közt élt továbbra is boldogan. Ott is mindenkit meghódított, rövid idő alatt a nővérek kedvence lett. Halála után megköszönték, hogy Laci utolsó éveit megosztottuk velük.

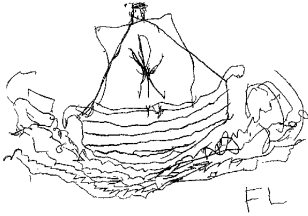
Azon az ágyon, amelyen 1974 óta a birodalma volt - ahol igazán otthon érezte magát - érte egy szélütés, eszméletét veszítette, és magához sem térve tíz nap múltán elment közülünk.

Fejénél ott függött kedvenc igeverse, mottója: „Mindaddig megsegített bennünket az Úr!”

Szász Gizella

Ferencz Laci 2006 nyarán

BÁRKA HÍRMONDÓ

Közgyűlési meghívó

Az elnökség 2008. december 13-án (szombat) 9 órára összehívta a Mevisz közgyűlését.

A közgyűlés akkor határozatképes, ha azon a Mevisz rendes tagjainak (kb. 300 főnek) a többsége megjelenik. A közgyűlés határozatképtelensége esetén (ami nagyon valószínű) 10 órától pótközgyűlésre kerül sor, amely a megjelentek számától függetlenül határozatképes.

A (pót)közgyűlés napirendjén a Mevisz 20 éves fennállásáról való megemlékezés és tiszteletbeli tagok választása szerepel.

Osváth Szabolcs

KARÁCSONYI KÖNYÖRGÉS

Mint Betlehem, zsúfolt a város,
megszállta tenger idegen.
URAM, szállásra hol találsz most,
nem maradsz-e a hidegen?

Szívem istállójába, amely
szállást csak barmoknak adott,
térjél be hát! Számodra van hely:
találsz egy csendes jászlat ott.

Csilló arannyal, drágakövel
nincs ékesítve ez a ház.
Mégis, ne rettenj vissza tőle,
ha szénát, pozdorját találsz,

ha nem lehet méltó Tehozzád,
Kinek egek örvendenek!
Lásd, ez vagyok? Így térj be hozzám,
hozd el szívembe fényedet!

Füle Lajos

FELHÍVÁS!

Úgy gondoljuk, hogy a Hírmondó a meviszesek újsága, tehát a tiétek. Éppen ezért kérjük, segítsetek az újságunk arculatát kialakítani, azzal, hogy küldjétek be verset, elbeszélést, rajzot, vagy bármit, ami gazdagíthatja az újság tartalmát! Előre is köszönjük a munkáitokat!

Címünk: 1085 Budapest, Üllői út 24.

Tel.: 06 1 317 16 71

mobil: 06 20 824 20 47

e-mail: mevisz@mevisz.hu

adószám: 19011352-1-42

bankszámlaszám: 11705008-20409597

honlap: www.mevisz.hu – sok
érdekességgel!

Az újsággal kapcsolatos észrevételeket és
írásokat Kiss Csabának, a
csabaposta@gmail.com címre vagy a
Mevisz postacímére küldjétek!

Köszönjük! ☺